Lecture mio
6. Jan. 1665.

501.

Si quid minus Eie apposite dixi, et quod interpretem meum eredas Regi opt. max. non exhiberi, tui arbitrij facio, ut quod dictum, vel sit non dictum si tolerandum putabis, patior. quidem et cupio Hoc epistolio ea sic uti mihi semper inceptis usus sis, quotiès me meæ mentis interpretem potius quam te ipsum adhibere voluisti tua sapientia. quod Eie vero te pertæsum meas egere operas apud Principem, cui dignas ego gratias referre non magis valeo quam libet, quam id scrio à te pietatem vide, quando ne tibi quidem, Vir optime amicorum, mihi verbis videor aggredior quantum humanitatis tuæ me debere intelligam. quare Rhetorem qui cui sabis audacis et fraudis, supplet. mihi me Eo officio fungatur subtexere non nunquam. sed Hoc Epistolio quam arctissimo Vir humanissime Lector mihi, et nodo ut solubilis obstrictum. quanti vero non illud habeo, quod ex animo te libens gaudeo Lipsius obsecutum mihi, non alio nomine ad te spectantis, quam quod mihi gratum accepturus sis. et si ad Continuendum sermonem, quod utinam tecum fieri posset ut quia tanto omnium per te literas respiciatur, quando Eie Tullianum duraverunt. Vale, mihi Deus, et moliri quæ tibi bona, tuo consule.